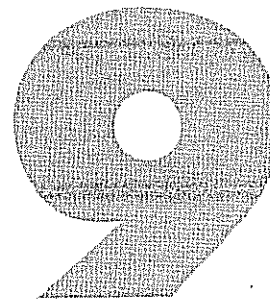

Als een hof van Eden

Vs. 33-38. De toekomst van het volk wordt allerheerlijkst uitgeschilderd: de steden zullen worden herbouwd, de akkers zullen worden bewerkt en worden beplant. Wat een woestijn was, wordt als een hof van Eden: het wordt paradijselijk! Dat zal een boodschap betekenen voor de heidenen: ze zullen weten wie God is en wat Hij vermag! Hij is een Waarmaker van Zijn Woord! En God zal zorgdragen, dat Zijn volk, nu tot niets geworden, een groot volk zal zijn. Ook hier (als in Ez. 34) is sprake van geestelijke zegen, die wordt omschreven in materiële termen. De kanttekenaren van de Statenvertaling schrijven hierbij: 'Terwijl de genade overvloedig is, en de ruimte groot is, zal God deze weldaad nog toevoegen, dat Hij Zijn kerk met gelovige mensen, als schapen, uit de joden en voornamelijk uit de heidenen vervult. Gods Koninkrijk zal zo gevuld zijn met mensen, als de stad Jeruzalem met schapen voor het Paasfeest'.

GESPREKSVRAGEN

1. Hebben we het ook nodig, dat zo nadrukkelijk alle eigen roem wordt uitgesloten met betrekking tot ons behoud? Zo ja, waarom/ zo nee, waarom niet?
2. Is in de schildering van Israëls overtreden een en ander te bespeuren waar wij - binnen het genadeverbond - ook mank aan gaan?
3. Is de orde: ellende, verlossing, dankbaarheid een eenmalige zaak in de genade? Herkent u wat van het geschrevene in vers 31 en 32?
4. Men zegt wel, dat het behoud van zondaren een 'eenzijdig werk van God' is. Hoe vindt dat steun in dit hoofdstuk?
5. Ook in dit hoofdstuk blijkt, dat God ook voor de heidenen een boodschap heeft. Welke? Gaat die boodschap nog uit van de christelijke gemeente?

Doden gullen horen

Ezechiël 37

INLEIDING

In het vorige hoofdstuk lazen we de profetie van de terugkeer uit de ballingschap en van Gods Koninkrijk dat gevuld zal zijn met gelovigen uit jodendom en heidendom. Die boodschap schijnt een onmogelijke mogelijkheid voor de bannelingen toen, maar niet minder voor alle gebannen buiten de gemeenschap met God (vgl. Gen. 3). God dreef immers de mens uit de hof van Eden als gevolg van de zondeval?! De ballingen toen beschouwden zichzelf als verdorde beenderen, als een volk, waarvan alle verwachting de bodem was ingeslagen (vgl. vs. 11). Geldt dat in geestelijke zin niet van ieder mens? Van nature zijn we dood door de misdaden en de zonden! Maar de boodschap van dit hoofdstuk is, dat doden tot leven worden gewekt door het profetisch woord!

Dorre doodsbeenderen

Vs. 1-3. De HEERE laat Ezechiël opnieuw een gezicht/visioen zien. Hij wordt geplaatst in een vallei. Het dal ligt vol beenderen van mensen. De profeet moet de hele vallei rondgaan en bekijken. En gaandeweg verdiept zich de indruk: Wat zijn het veel beenderen, en wat zijn ze door de brandende zon uitermate verdroogd. En dan klinkt Gods vraag: 'Mensenkind, zullen deze beenderen levend worden?' Ezechiël kan daarop geen ontkenkend antwoord geven: Zou voor de HEERE iets te wonderlijk zijn? Maar antwoorden met ja? Dat durft hij ook niet. De onmogelijkheid om het te kunnen geloven, en het zielsverlangen om het te mogen geloven strijden om de voorrang. 'Heere HEERE, Gij weet het...'

Een profetie tegen doden

Vs. 4-8. Ezechiël krijgt opdracht om een profetie uit te spreken aan het adres van de voor hem liggende beenderen. Denk het eens in! Hoeveel vragen zouden hier te stellen zijn door de profeet. Is roepen aan de rand van een 'massagraf' geen vergeefse moeite? Maar er klinkt geen vraag. De profeet gehoorzaamt gelovig en eenvoudig aan het Goddelijk bevel. Groot is de verwondering van Ezechiël bij wat nu plaatsgrijpt! Zijn heilige verbazing doet zeker niet onder voor de verbijstering die er bij hem opkwam bij

het zien van het dal vol dorre doodsbeenderen! Ziet! een beroering! De beenderen vormen skeletten! Pezen en vlees, huid en haar worden weer gezien. Door een herscheppend wonder van God liggen daar geen beenderen meer, maar lichamen van mensen! En toch... het zijn nog dode mensen.

De levendmakende Geest

Vs. 9-10. Nogmaals ontvangt de profeet bevel. Nu om de Geest in te roepen opdat Die in deze gedoden zal blazen, en zij levend worden. Hoe treffend lijkt deze aanduiding op Genesis 2 vs 7: 'De HEERE God had in de neusgaten van de mens geblazen de adem des levens; also werd de mens tot een levende ziel'. Hier is met recht sprake van herschepping! Op het woord van de Heere HEERE komt de Geest in de nog dode lichamen. Doden horen de stem van God: ze komen tot leven! De doden staan op! Een gans zeer groot heer/leger.

Geen ding bij God onmogelijk

Vs. 11-14. Wat een bemoediging steekt er in dit visioen voor de moedeloze ballingen! Juist waar er geen hulp of uitkomst meer bleek, en hun ziel in hen bezweek, daar treedt de HEERE op hen toe: trouw en sterk! Hun verwachting, hun hoop hadden ze reeds begraven. Ze zagen niet anders voor zich dan een onherroepelijk einde als volk van God. Ze beschouwden zich als afgesneden takken; losgesneden van God! Maar God opent hun graven. God zegt toe, dat Hij hen uit hun graven zal laten opstaan! En door Zijn Geest in hen te geven, zullen zij leven. Daar legt God eer mee in.

Hereniging

Vs. 15-23. Wat al blijkt in de bewoordingen van hoofdstuk 34 en 36 wordt met een beeld de ballingen nog eens nadrukkelijk voorgehouden. De profeet moet twee stukken hout nemen. Op het één moet hij schrijven: 'voor Juda'. Op het ander: 'voor Jozef'. En vervolgens moet hij die twee stukken zó tegen elkaar aanhouden, dat die twee samen er uit zien als één stuk hout. Was de scheiding tussen de twee rijken niet zo langdurig geweest, en was het Tweestammenrijk niet zo hoogmoedig geweest, er zou geen nadere verklaring nodig zijn van dit beeld. Maar de verklaring blijkt onontbeerlijk. Men zal niet begrijpend om toelichting vragen.

Zo zegt de Heere HEERE: De twee rijken zullen in Mijn hand tot één rijk worden! Het uitzicht dat God opent, heeft betrekking op héél Israël. Niet alleen op het Tweestammenrijk van eertijds. Maar op Juda en Jozef. Teruggebracht in eigen land zal God hen tot één volk maken. Ze zullen samen ook één Koning hebben. Van verdeeldheid zal geen sprake meer zijn, evenmin van afgoderij of onrecht. Zo, als één volk, zullen ze Gods volk wezen.

De kanttekenaren van de Statenvertaling wijzen er op, dat deze vereniging een voorbeeld is van de vereniging van de algemene kerk, of van alle uitverkorenen in de ganse wereld, uit joden en heidenen, door één Geest

en één geloof, onder één Hoofd, Koning en Zaligmaker, onze Heere Jezus Christus.

Meer dan David

Vs. 24-28. De tweede David, waarvan ook sprake was in Ez. 34, wordt hier ook Gods Knecht genoemd. Hij zal Koning en Herder over hen zijn, omdat Hij ook Knecht des HEEREN wilde zijn voor hen. Nader omschreven: een lijdende Knecht (vgl. Jes. 53 enz.). De Zoon des mensen is gekomen om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen! Achter Hem aan wordt er door het volk van het verbond gehoorzaamheid geleerd aan Gods inzettingen. Wat is nu het meerdere van de grote David? Voor alles dit: Zijn heerschappij zal eeuwig duren! En de HEERE zal Zijn heilighdom in het midden van Zijn volk zetten tot in eeuwigheid; deze uitdrukking uit de oude bedeling belooft de genaderijke inwoning van God in Zijn Kerk door Woord en Geest, gunst en zegen (kanttekeningen Statenvertaling).

Opnieuw bespeuren we ook uitzicht op de laatste dingen! 'En ik hoorde een grote stem uit de hemel, zeggende: Ziet de tabernakel Gods is bij de mensen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen en hun God zijn!' (Openb. 21, vs. 3).

GESPREKSVRAGEN

1. Wat heeft ons dit hoofdstuk te zeggen over de prediker en de prediking vandaag? Vgl. Joh. 5, vs. 24-25.
2. 'Het heeft geen zin om naar de kerk te gaan, als je er geen behoefte toe voelt'. Is deze uitspraak te rijmen met dit bijbelgedeelte?
3. Wissel eens van gedachten over verdeeldheid en eenheid op het kerkelijk erf, binnen de gemeente, binnen de eigen kerk, en met betrekking tot de vele kerken van gereformeerde confessie in ons land. Sta aan de hand van dit hoofdstuk ook eens stil bij de mogelijkheden om tot meer eenheid te komen.
4. De blik op de laatste dingen was voor het verbannen Israël een grote troost. Hoe staan wij tegenover de laatste dingen?